

ПОЛЮХОВИЧ Я.

БІОГРАФІЧНО-ПОЕТИЧНІ ТРАДИЦІЇ КОНОТОПЩИНИ: МИКОЛА ФУГОЛЬ

Поетична спадщина Конотопщини завжди славилася своїми іменами. Микола Іванович Фуголь народився в селі Підлипне Конотопського району Сумської області в 1929 році. Із 1947 року живе в Чернігові, уся його трудова діяльність пов'язана із заводом "Червоний металіст" - пройшов від учня слюсаря до майстра цеху гальванопокриття.

Єдиний син свого батька народився 9 серпня 1929 року. До війни закінчив 3 класи. Каліграфія була не найкращою, але прийняли відразу до другого класу. У 1941 році не навчався. Весною 1942 року із м. Чернігова в м. Конотоп ішов пішки до свого дідуся. Близько 200 км. подолав за 4 дні. Ця подія відбувалася під час окупації німцями. Мати, вітчим і рідна сестра по мамі пішли до партизанів.

У 1943 році після визволення м. Конотопа від німців пішов до школи в 4-й клас. Неповну середню школу закінчив в 1947 році. Крім навчання, брав активну участь в працях по місту: копав, пропюлював, збирав врожай, жав серпом, в'язав снопи, складав сіно в копицю. Улітку також запрошували допомогти в колгоспі боронувати кіньми та коровами. Возив воду в бочці конем на поле, по черзі пас корів.

З 1943 до 1947 року відвідував матір у Чернігові. Їздив на даху вагона, раз навіть під Новий рік. У 1947 році мати розірвала шлюб з вітчимом і залишилась з двома доньками:

Надя - 1940 рік народження і Валя-1945 рік народження.

1947 рік був голодним, але не голодомором. Матері було тяжко пережити цей голод і вона визвала сина в Чернігів. Знайомі матері допомогли йому влаштуватися на роботу у військову охорону п/я 20. Там платили зарплату й видавали пай. Це допомагало зберегти життя. Але через 4 місяці його скоротили через відсутність військової підготовки. Передчуваючи, що так станеться, Фуголь Микола підшукав роботу на заводі "Металоштамп" учнем слюсаря. Це відбулося 17 листопада 1947 року, а вже 1 грудня цього ж року йому присвоїли другий розряд слюсаря. Щоб заробити гроші на життя доводилось приходити на завод і в 3 години ночі робити сапки, які мати згодом продавала. А ввечері після роботи будь-яка робота за готівковий розрахунок: розвантажувати вагони з 17 до 24-ї години. Враховуючи гарно зроблену роботу й старанність, керівництво підвищувало розряд і зарплату. Потім вийшов у бригадири. Мати варила різні страви з картоплі й відносила до потягу продавати.

У 1954 році Фуголь Микола Іванович одружився на Загабі Лідії Олексіївні. Вона працювала на фабриці первинної переробки шерсті. Отримана квартира від фабрики була в аварійному стані. Незабаром отримала нове житло на вул. Свердлова, 124. Кімната 20 м кв. і кухня 5 м кв.

Донька Тетяна народилася в старій квартирі в 1955 році, а молодшу доньку Людмилу принесли з лікарні вже в нову квартиру в 1961 році.

Мав багато хоббі. Розводив канарейок, декілька пар. Навчив їх насвистувати мелодії "Подмосковные вечера" та ін. Розводив акваріумних рибок. У квартирі 20 кв. м. приблизно 10 акваріумів. Один із яких 200 л. Колекція рибок найкраща в місті. Вирощував кактуси. Сортів кактусів було багато і що найбільш парадоксально, вони всі і завжди цвіли.

У 1958 році на цьому ж заводі оволодів шліфовкою й поліровкою під гальванопокриття. Очолив бригаду. У 1961 році оволодів процесом гальванопокриття.

У 1964 році призначений майстром цеху. Нагороджений орденом "Трудовая слава" і "Дружбы народов".

У 1987 році перейшов за власним бажанням машиністом насосної станції. У 1993 році пішов на пенсію. 9 років працював, знаходячись на пенсії.

За час роботи на заводі займався громадськими роботами: громадянська оборона, представник товариського суду. Засідатель обласного суду м. Чернігів - 25 років. Представник Ради заводу.

На пенсії почав писати вірші та байки. Брав участь у засіданнях літературного клубу, публікувався. Саме таке життєве підґрунтя внесло корективи в поетичне життя. Ось уривок з одного твору М. Фуголя.

"НЕ ЗАБУДУ"

До скону не забудь мені
Рік сорок другий, вербну ту суботу.
До діда з бабою я йшов
З Чернігова до Конотопу.
З слізьми зустріла вся моя рідня.
Й сусіди не були байдужі,
Як рідна мати, тітка обняла,
І дядька стисли руки дужі.
Важкі були тоді часи.
Скрізь панували поліцаї й німці.
Та, як і всі, я їв макуху й лободу
І радий був скоринці хліба.
І дуже вдячний всім.
Хто в ту скрутну годину
Кусок шорсткого хліба розділив
Й несолену в "мундирах" картоплину.

Керівник: Завалій Л.П.